

ימי תל-חי

אנחנו מתכוונים לבאות

יום אחד התאספנו מיספר צעירים והחלטנו לארגן שמירה במושבה. כבר הספקנו להתפכח מהאשלייה שהיתה עם כניסת האנגלים: "אין צורך יותר בכלי נשק, אין צורך בשמירה, השקט והבטחון יהיו מעתה נחלת כולנו". כשהגיעו הצרפתים נאסף הנשק שהיה בידי האוכלוסייה מזמן המלחמה. יהודים מסרו את הנשק שברשותם... הערבים, כמובן, נהגו אחרת. אלי בא פיגלין המוכתר של המושבה בלוי שוטרים, וביקש את הנשק, שידע שנמצא ברשותי. הדבר היה במפתיע, לא היתה לי ברירה... פתחתי המגירה ומסרתי את שני האקדחים. עוד באותו יום קניתי אקדח אחר.

הבעיה הראשונה היתה כוח אדם לשמירה. התושבים במטולה מנו את האיכרים ומשפחותיהם, חלקם הגדול ותיקים ובגיל מבוגר למדי. היתה במושבה קבוצת צעירות שמנתה כמה בחורות ושניים-שלושה גברים, היו אנשי חמארה שפוננו למטולה, משפחות של חברי כפר גלעדי, פועלים בודדים, ועולים חדשים מאלה שהגיעו דרך ביירות (ראשוני העליה השלישית). המושבה קטנה אבל קשה להגנה. שתי שורות בתים ומאחוריהן מבני המשק הצמודים זה לזה ויוצרים קיר חיצוני, מעין חומה. מבנה זה היה מקובל במושבות העבריות. לארכו של "הקיר" היו השומרים מסיירים בלילות.

חברי יעקב יעקובזון ואני קיבלנו על עצמנו את ארגון השמירה. שמירה מיוחדת הצבנו בשלושה מקומות שהיו פרוצים, סגרנו את הפרצות כך